

[Lütken.]

jet, anses det af uransagelige årsager for at være et erhverv at bo i et parcelhus. Den, der har et parcelhus, gør ligesom enhver anden forretningsmand sine indtægter op på den ene side, herunder værdi af egen bolig osv.; på den anden side gør han så op, hvilke udgifter han har haft ved at bo — det drejer sig om skatter, renter af prioritetsgæld og den slags ting — og såfremt der så bliver tale om, at hans virksomhed med at bo har givet underskud, kan han trække dette virksomhedsresultat fra på nøjagtig samme måde, som hvis han havde haft en erhvervsvirksomhed. I praksis er det altså sådan, at det er et erhverv i dette land at bo i parcelhus. Og nogle mennesker har det ualmindelig godt på dette område, de kan trække både 20.000 kr., 30.000 kr. og 40.000 kr. fra i en erhvervsindtægt, som de har andetstedsfra, eller en lønindtægt, eller hvad de nu måtte have. Det er urimeligt, og det er yderligere urimeligt, fordi det presser hjemmemarkedsindustrien parcelhusbyggeri op på et produktionsniveau, der ikke ville have været realisabelt, hvis det at bo var holdt helt uden for selvangivelsen, var en selvangivelsen helt uvedkommende ting.

SF vil have boligen ud af selvangivelsen. De, der har et underskud, vil få dette aftrappet på så lempelig en måde som overhovedet tænkeligt, nemlig gradvis over en 15-årig periode, og det turde siges at være en meget blid afvikling. Og vi vil jo ikke bare have det sådan, at det er underskuddene, der skal forsvinde, vi vil simpelt hen have boligen ud af selvangivelsen, og det vil sige, at fremover skal man altså heller ikke beskattes af et overskud, man måtte have i et parcelhus.

Flugten til fast ejendom i inflationstider medfører yderligere den mulighed, at man kan belåne sine faste værdier, efterhånden som disse stiger. Det prøvenu, man opnår ved lån, kan så forvandles til forbrug. Forbruget indvirker direkte på produktionen og betalingsbalancen. Renten, der skulle kunne modvirke denne voldsomme lånoptagelse, gør det jo ikke i nær tilstrækkeligt omfang, fordi man også her har fradragsret på selvangivelsen og altså er i stand til at købe speedbåde, biler og køleskabe, og hvad ved jeg, til sit privatforbrug og så trække det fra, som om det var driftsudgifter i et er-

hverv, og den rente og den omkostning får man rabat for af det øvrige samfund.

Det er ikke min hensigt at gå hele SFs anti-inflationsprogram igennem, men det er meget vanskeligt at tale om den økonomiske situation uden at komme ind på hele problemstillingen omkring låneinflationen.

Nu er det klart, at der også er andre kilder til inflation, og nogle af dem kan være vanskeligere at klare end andre, f. eks. dem, der kommer udefra. Vi er jo et land med en meget stor international handel og derfor sårbare over for stigninger i råvarepriser, valutaændringer osv., men det gør det jo for så vidt kun endnu vigtigere, at vi ikke skaber os plager, som vi kunne have undgået.

SF finder, at spørgsmålet om at bekæmpe inflationen derfor er af overordentlig vigtighed og må prioriteres meget højt i den almindelige økonomiske politik, og vi håber, at væsentlige dele af vort anti-inflationsprogram vil kunne medvirke til, at vi når det.

Dernæst vil jeg sige nogle bemærkninger sådan mere i bred almindelighed om den økonomiske politik. Det fremgår som sagt allerede af debatten her i dag, at der ligesom er en enorm tiltro til, at den traditionelle finanspolitik løser problemerne. Det er, som om man ikke har opdaget — ja, man har vel nok efterhånden opdaget det — at dette med bare at sætte skatterne op eller renten op ligesom ikke rigtig har den virkning, det havde i de gode gamle dage. Nu er man altså kommet ind på en anden tyrkertro, som går ud på, at hvis vi som sagt kan spare og spare og spare, så skal det nok gå alt sammen. Der er endda nogle, der stadig væk tror på religionen omkring kasseoverskuddene på trods af, at disse jo med jævne mellemrum forsvinder ud af verden og i virkeligheden på budgettets samlede størrelse er en relativt lille post.

Derimod har vi ikke hørt meget om, hvorvidt regeringen agter at benytte andre, mindre traditionelle metoder, om den søger nye veje til at løse vore økonomiske problemer, andre veje end at gå efter besparelser, rentepolitik og den slags ting. F. eks. har jeg ikke hørt meget om kapitalstyring. Allerede ved første behandling af finanslovforslaget var jeg inde på problematikken omkring denne styring; hvorledes går det med den, gør man nogle fremskridt, er det bare noget,